

[Lars P. Jensen.]

toldpligtige varer i 1948 var som nævnt 7,3 pct., men for Norge 15,1 og for Sverige 10,5. Alene disse tal må klart vise, at vi ligger lavt med vore toldsatsler.

Jeg ved godt, man vil og også kan sige, at det ikke er det samlede toldbeløb, der er afgørende, det afgørende er, hvor megen beskyttelse den enkelte industri nyder. Men det er klart, at når priserne er steget og vi har vægttold, er procenten faldet og industriens beskyttelse blevet mindre. Industrien har også ved flere overenskomster givet kraftigt udtryk for, at den af konkurrencemæssige og beskæftigelsesmæssige hensyn anså det for påkrævet, at forskellen i dens egen og de udenlandske konkurrenters toldmæssige stilling blev bragt til ophør. Som jeg har sagt, må vi håbe, at dette kan ske ved, at de lande, der har højere toldsatsler end vi, bringer disse nedad. En væsentlig betingelse for, at dansk erhvervsliv kan konkurrere på lige fod med de øvrige landes erhvervsliv, er, at der bliver skabt ligevægt i toldsatslerne.

Det nytter ikke Danmark meget, at visse lande giver importen fri gennem ophævelse af deres importrestriktioner, så længe deres toldsatsler er så høje, at vore varer ikke kan komme ind i disse lande. Her må efter min mening Danmarks opgave ligge ved de kommende forhandlinger om disse problemer, og det kan ikke nægtes, at liberaliseringen har bragt disse spørgsmål frem i forreste række.

Danmark har ved de nu afsluttede forhandlinger fået direkte indrømmelser fra forskellige lande. Mest interesse har selvfølgelig indrømmelser fra lande, som vi har en stor samhandel med, eller hvor vi valutamæssigt set har interesse i at få varer afsat. Jeg tænker i den sidste henseende navnlig på USA, som Danmark på grund af mangel på hård valuta har stor interesse i at få en større eksport i gang til. USAs toldsatsler er høje, men det er, som om man i den senere tid kan mærke, at USA er ved at indtage et andet standpunkt til toldsatslerne. Det amerikanske forretningslivs førende organisation, fabrikantforbundet, går nu ind for en friere handel og vil opgive den traditionelle protektionisme, og den amerikanske regering har også bestræbt sig for at få nedsat toldsatslerne og få forenklet hele det amerikanske toldopkrævningsystem. Det ville løse mange af vore valutaproblemer, hvis det kunne bevirke, at nogle af toldskrankerne faldt og dermed vejen for eksport til USA blev noget nemmere. De indrømmelser, vi opnåede i Annecy overfor Amerika, må selvfølgelig hilses med glæde.

Også de opnåede resultater overfor England har stor betydning, da det er vor største aftager. Dog har vi i en årrække haft aftale med England og heri bundet visse toldsatsler, men disse er nu overført til GATT-aftalen bortset fra bacon, der faktisk bliver det eneste fra handelsaftalen fra 1933, som ikke overgår til GATT-aftalen. Derudover opnåedes der ret væsentlige både toldbindinger og toldnedsættelser.

Jeg skal ikke gøre bemærkninger om de andre indrømmelser, Danmark har fået eller givet, men vil slutte med at sige, at de opnåede resultater må hilses med tilfredshed. Fra dansk side havde vi imidlertid, og vel også med en vis ret, håbet på betydeligt større resultater i form af nedsættelser fra de andre landes side, navnlig de lande, som har de meget høje satsler: I sommeren 1950 skal forhandlingerne fortsættes, og en del nye lande vil komme til at deltage i disse forhandlinger; bl. a. vil Vesttyskland blive repræsenteret, og der knytter sig uægtelig stor interesse hertil. Danmark har jo efterhånden opnået en ret stor samhandel med Vesttyskland.

Vi har vel også lov til at håbe, at Marshallorganisationen i erkendelse af toldskrankernes indflydelse på liberaliseringens effektivitet sætter kniven på struben af de lande, der har de høje skranker, og kræver, at disse enten fjernes eller mindskes. Ellers tror jeg, man tvinger landene med de lave satsler til at tage deres toldpolitik op til fornyet overvejelse med en ajourføring for øje.

Der er ikke meget for rigsdagen at ændre ved det foreliggende forslag. Vi kan vedtage det eller lade være at vedtage det. Jeg har på mit partis vegne allerede anbefalet dets vedtagelse.

De to andre forslag, der foreligger, er en logisk konsekvens af forhandlingerne i Annecy, og jeg skal på mit partis vegne anbefale de tre foreliggende forslag til vedtagelse.

Himmelstrup: Da den højtærede udenrigsminister den 21. marts forelagde de to konventioner, som vi her har til behandling, nemlig både Annecy-protokollen af 10. oktober 1949 og det forslag til rigsdagsbeslutning, som tager sigte på at ændre den dansk-engelske handelsaftale af 1933, gjorde ministeren det meget kortfattet. Såvidt jeg har kunnet se af rigsdagstidende, tror jeg hele udenrigsministerens forelæggelsestale kan tælles i 16 linier. Jeg tror, at hvis det f. eks. havde været den tidligere udenrigsminister, dr. Munch, der havde